

[Kjeldberg.]

og hjælpe andre ud af nogle af deres problemer, som sætter forbehold op den ene gang efter den anden — og også somme tider rønder fra dem, næsten inden vi har fået stillet dem op. Den beskrivelse af Danmark er uretfærdig, men det er ikke nok, at regeringen holder nogle taler her, der må også gøres et dagligt arbejde for at vise dette. Det må ikke alene gøres af hensyn til, at det i det hele taget er forkert at give et sådant billede af Danmark, men da også af hensyn til en anden ting: Danmark bliver ved med at have store, væsentlige økonomiske interesser, der skal klares — også politiske i øvrigt. For at tage et frisk eksempel: fiskeriet. Hvordan i alverden tror man, man kan varetage Danmarks interesser i forhandling med andre lande, hvis man ustandselig selv lader stå et billede af, at det eneste, man interesserer sig for i dette europæiske samarbejde, det er at få presset mest ud af det, og alt, hvad de andre har af problemer, og hvad der kan række videre som led i en større helhed, det er noget, man er ligeglad med og helst vil være fri for.

Jeg siger ikke, at regeringen ikke i sine udtalelser udtrykker sig på en måde, som vi i det store og hele må være tilfreds med, men jeg siger, at socialdemokratiet stadig præsenterer dette billede af Danmark. Socialdemokratiets politiske ordfører, hr. Kjeld Olesen, som jo ikke er nogen tilfældig person, er citeret i en typisk artikel af denne art i „Time“ — det er dateret den 9. februar, så vi er altså ikke nået til datoen endnu, men det kommer som bekendt, før det er dateret. Her er et interview, som er optaget her i Danmark, og tilsyneladende er hr. Kjeld Olesen den eneste danske politiker, der er blevet interviewet. Det giver lige præcis det billede af Danmark, som jeg her har beskrevet, og det må jeg beklage. Det er muligt, hr. Kjeld Olesen vil sige, at det var ikke det indtryk, han ønskede at skabe, eller det var ikke det, han sagde, og det vil jeg kun være glad for, men jeg ville også være glad for, hvis „Time“s læsere kunne få et andet indtryk. Den opfattelse af Danmark er allerede rodfæstet, og derfor er det vigtigt at bekæmpe den.

Jeg vil også gerne gøre en anden bemærkning i den forbindelse. I ordførertalen for socialdemokratiet nævnte hr. Erik Holst de

multinationale selskaber og hele kontrollen med ikke mindst energiområdet, hvilket er væsentligt. Jeg vil bede om, at man får sagt det klart fra socialdemokratiets side, at når vi foretrækker, at der er en fælles kontrol med og en fælles politik på disse områder, så er det ikke mindst, fordi vi frygter, at de nationale regeringers kontrol af disse ting altid vil vende sig imod det lille land Danmark. For sandheden er jo, at på de områder, hvor vi har haft eksemplerne, har vi fået en nogenlunde fair, ligelig behandling, så længe det blev gjort rent forretningsmæssigt; det var først, når der kom politisk administration ind i det fra de enkelte medlemslande, at der virkelig blev en forskelsbehandling i forhold til Danmark. Jeg kender ikke nøjagtig tallene, men min fornemmelse er, at vi betalte et par dollar for meget pr. tønde olie i en vis periode af den grund.

Nu er det desværre sådan i de politiske debatter, at der tales meget lidt om det, som man i virkeligheden kan være enige om, alt søgelys sættes på de punkter, hvor der er uenighed. Man kan nok bebrejde Fællesskabet, og dermed altså også os selv, at vi ikke i tilstrækkelig grad har sat kræfter ind på at skabe orientering om og forståelse for den afgørende side af Fællesskabet, som betyder, at mange danskere i deres daglige liv nyder godt af bedre vilkår og større frihed, end de ellers ville have haft. Jeg mener, det er en vigtig opgave for os alle sammen, uanset om vores fornemmelser med hensyn til tempo og rækkefølge i den videre udvikling kan være forskellige.

Ved de nødvendige beslutninger forstår jeg det, der skal til for at opfylde målene om bekæmpelse af inflation og arbejdsløshed, om skabelse af det monetære samarbejde og en fælles konjunkturpolitik, om en ny udvikling i landbrug og industri, om en fælles energi- og forskningspolitik samt om en social og regional politik, som alligevel opfylder de menneskelige hensyn, jeg nævnte før. Men det forudsætter, at der træffes beslutninger, og at disse beslutninger iværksættes. Det forudsætter, at der er kræfter i Europa, som er stærkere end de kræfter, der holder på de nationale regeringers og nationale administrationers overherredømme, og som er stærkere end den nationale egoisme, som jo har vist sig ikke at slå til.

Det er derfor, det er aktuelt at få tilveje-